

TANYA STEWNEROVÁ

Álea,
dievča mora

Posolstvo
dažďa

FRAGMENT

Alea, dievča mora (5) – Posolstvo dažďa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Tanya Stewnerová
Alea, dievča mora (5) – Posolstvo dažďa
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Alea,
dievča mora
Posolstvo
dažda

Tanya Stewnerová nezhorela láskou ku knihám na prvý pohľad. Keďže jej učiteľka na základnej škole povedala, že sa pravdepodobne nikdy nenaučí správne písať a čítať, vášeň k písaniu sa v nej prebudila pomerne neskoro, okolo desiateho roku života. Odvtedy však príbehy priam chrlí.

Narodila sa v roku 1974, vyštudovala literárnu vedu a niekoľko rokov pracovala ako prekladateľka a lektorka. Okrem toho sa naplno venovala spisovateľskej činnosti. Jej detská séria o Lili Vetroplaške a trilógia o elfoch sa stali bestsellermi nielen v Nemecku, ale aj v mnohých iných krajinách.

TANYA STEWNEROVÁ

Alea,
dievča mora

Posolstvo
dažďa

FRAGMENT

Obsah

Klabauterman	9
Bezvetrie	21
Spoločný výlet	31
Suun Amuun	42
Wribbelovia	49
Za pesničku	59
Kotva v búrke	71
Slová Elvariona	84
Siska	94
Dračie srdce	103
Volanie veľrýb	117
Šnúrka dobrej nálady	127
Havianovia a Sentrosovia	144
Vír	159
Mŕtva zóna	165
Cassaras	178

McDonnahall	187
Chalan z ulice	193
Tessino tajomstvo	204
Čo rozpráva dážd'	219
Dvanásť magických bytostí	227
Riečna katastrofa	239
Z hmly	251
Nelani	257
Najlepší okamih	275
Veľrybia pútnička	284
Piesočný val	292
Vitajte na Crucis	303
Morskí ľudia	312
Obraz nálad	324
Kozorožec	337
Nepříjemné mrazenie	354
Brighton	363
Pieseň Tasfarov	379
Lietavica	388
Armáda vodných škriatkov	403
Polnoc	410
Kufor	423
Ži šťastne	433

Veľrybu istotne prilákali práve ryby. Bola to sviňucha. Zamotala sa do ôk siete rovnako ako jej súkmeňovci. Na rozdiel od nich však ešte žila a dokázala sa dostať na hladinu a nadýchnuť sa. No ak jej nikto nepomôže, zahynie aj ona.

Keď veľryba zbadala Aleu, vydala zvuk, ktorý prenikal až do špiku kostí. Alea hneď vedela, že ide o staršiu samiču. Možno sa dokonca v minulosti stretla s Veľrybiami pútnikmi. Zdalo sa, že jej chce niečo povedať.

Vtom Alea začula zvuk motora. Stuhla. Jachta bola skoro pri nich.

Lennox už mal v ruke nôž. Rozrezať sieť však bolo namáhavé a musel na to vynaložiť všetku svoju silu.

Veľká jachta sa stále približovala. Alea zacítila valiacu sa vlnu, ktorú spôsobila. Vedela, že o chvíľu zosilnie spodný vír. Keby ich stiahol, dostali by sa pod trup lode, a tým aj do akútneho ohrozenia života...

A veľryba tiež. Jachta by ju zabila.

Burácanie motora bolo čoraz silnejšie. Alea už pod vodou počula aj dunenie hudby.

Odrazu sa veľryba niekoľkými prudkými pohybmi vyslobodila a odplávala preč... Lennox to dokázal!

Klabauterman

Alea stála na prove lode a hľadela na sivé more, ktoré sa pred ňou rozprestieralo ako obstarožný vyblednutý koberec. Trblietavé farby, ktoré by Veľrybí pútnici ako Alea za bežných okolností vo vode videli, sa vytratili, rozohnané a zničené ropou, ktorá unikla z nórskej ropnej plošiny. *Crucis* sa síce nachádzala na kanáli v Belgicku – vzdialená stovky námorných míľ od Nórska, ale následky ropnej katastrofy siahali až sem.

Alea si vzdychla. More je také zraniteľné! A tak veľmi ho treba chrániť! Ako jednej z posledných dcér mora jej bolo úplne jasné, že voda má dušu a ducha. Skrýva sa v každučkej kvapôčke od najmenšieho potôčika až po obrovský oceán. Každý, kto vode ubližuje, robí to isté, ako keby na súši ubližoval zvieratu či stromu. Nad tým sa však prevádzkovatelia ropnej plošiny očividne vôbec nezamýšľali, vlastné záujmy a prospech bezohľadne nadradili nad dobro mora. A iní ľudia poškodzujú oceány dokonca zámerne...

Alea si zimomravo stiahla šilt čiapky viac do tváre, akoby ju to mohlo ochrániť pred privalom ďalších myš-

lienok. Neprestajne o niečom premýšľala, momentálne, samozrejme, najmä o mužovi, ktorý získal neskutočný majetok tým, že do mora ilegálne vyhadzoval odpad – o doktorovi Aguiliosovi Orionovi. S armádou grecerov celkom bez zábran zamoroval celé vodstvo. A to bol pritom sám napoly morský človek!

Alea pokrčila čelo. Možno niekto necíti automaticky zodpovednosť za ochranu morí iba preto, lebo je morský človek. Ani všetci suchozemci sa necítia zodpovední za rastliny, lesy a zvieratá na pevnine. Čo potom robí morského človeka morským človekom? To netušila.

Toľko toho o svojom ľuďe nevedela! Je tu však niekto, kto jej bude môcť všetko vysvetliť: Nelani. Alei prebleskol na tvári letný úsmev. Ešte vždy nemohla uveriť tomu, že jej biologická matka žije a skutočne ju našla.

Rýchlo si trochu posunula čiapku, aby lepšie videla na more. Dnes mala pred sebou samé hladké vlnky bez spenených hrebienkov. Dúfala, že by na tejto nevýraznej vodnej hladine pútnickú správu od Nelani ihneď spozorovala. Už odvčera ju sústredene vyzerá, lebo *Crucis* bola maskovaná a objaviť ju dokázali iba pátračky Patrície. Pre ostatné magické bytosti a magické správy bola loď rovnako neviditeľná ako pre suchozemcov. Pomyšlenie, že by sa správa od matky mohla stratiť, bolo pre Aleu takmer neznesiteľné.

Veď iba včera sa v Bruggách stretla s Nelani prvý raz a hneď ju na úteku pred Orionom a jeho mužmi stratila.

Stihli sa však dohovoriť na mieste stretnutia: Oye-Plage na severe Francúzska, ktorá je pri priaznivom vetre vzdialená od Brúgg len jeden deň. No problém bol práve v tom, že vietor utíchol a zdalo sa, že sa rozhodol dať si pauzu. *Crucis* sa takmer nehýbala z miesta.

Alea si vzdychla a ďalej premýšľala. Najradšej by dala vedieť Keblarrovi, svojmu otcovi, že Nelani žije, no vôbec netušila, kam sa po ich úteku z *Vily Konungur* ukryl. Žeby do toho islandského mesta so zložitým názvom? Dokázali by ho spolu s Nelani nájsť? Alea sklopila zrak. Možno nebol dobrý nápad oddávať sa snívaniu, že sa jedného dňa zase všetci stretnú – Nelani, Keblarr, ona... a Anthea. Okamžite ju zamrazilo na celom tele, ako takmer zakaždým, keď si spomenula na svoje dvojča. Rýchlo vytiahla z vrecka magický kameň s fotografiou, na ktorej boli spolu s Antheou ako dve plávajúce bábätka. Tie dve vyobrazené deti nebolo možné rozlíšiť. Boli v podstate identické.

Jednovaječné dvojčatá. Opatrne prešla prstom po oboch tvárach. Ktovie, či Anthea rozmýšľa a cíti podobne ako ona? Pri jednovaječných dvojčatách sa to predsa často stáva. Keby tak mohla nájsť aj svoju sestru!

Alea sa skleslo zadívala späť na more a poddala sa svojim myšlienkam. Možno Nelani bude vedieť, kde je Anthea.

Keď sa chcela znovu pozrieť na fotografiu, kameň odrazu zmizol. Prekvapene sa dívala na svoju ruku. Kde

môže byť? Spadol jej? Rozhliadla sa okolo seba a objavila ho na škatuli niekoľko metrov od seba. Prekvapene zmraštila obočie. Ako sa tam dostal?

Alea zalapala po dychu. Vedľa kameňa ležala jej najobľúbenejšia blankytne modrá čiapka! Tá, ktorú mala ešte pred chvíľkou na hlave! Zdvihla ruku. Naozaj. Na hlave teraz rozhodne čiapku nemala. Pritom si vôbec nevšimla, že by jej uletela! Nie, to predsa nie je možné. Veď je absolútne bezvetrie. Navyše by sa čiapka sama od seba neusadila na škatuli presne vedľa kameňa s fotografiou. Čo sa to tu deje?

S najväčšou opatrnosťou podišla k svojim veciam a hneď vedľa škatule si všimla veľkú kopu piesku, z ktorej sa ozýval zvláštny zvuk. Naklonila hlavu a započúvala sa. Znelo to ako plač strašidla, ktoré sa zo všetkých síl pokúša, aby to znelo hrozne nepríjemne. Vzápätí sa kôpka začala pohybovať. Zdvihli sa z nej piesčité vlny a postupne sa sformovali do desivej grimasy.

Aleu však tá tvár vôbec nevydesila. Namiesto toho si prekrížila ruky cez prsia a zvolala: „Ahoj!“

Kopa piesku znehybnela.

Alea sa pousmiala. „To nebolo zlé!“ skonštatovala uznanlivo. „No aj tak ti na to neskočím.“

Kopa piesku sa ani nepohla. Hrozivá tvár vyzerala, akoby sa rozhodovala, ako zareagovať.

„Tak vylez, škriatok,“ navrhla Alea. „Zvyšok svojho hrozivého predstavenia si môžeš ušetriť.“

Tvár sa otriasla a Alea počula, ako to v kope piesku škripe a škriabe, až z nej nakoniec vykukla hlava. Malá, so širokým nosom, pokrčená a kriklavo žltá.

„Ty si dievča mora?“ začudoval sa škriatok. „Tie už predsa nie sú...“ Pokrčil svoj tučnučký nos. „Do piesku s tým!“

Alea sa zasmiala, no potom si všimla, že škriatkovi nie je veľmi do smiechu. Pôsobil skôr nazlostene.

„Dvakrát do piesku s tým!“ zahrešil a vyhrabal sa celý. Potom sa potľapkal po bruchu. „Ja som McDonnahall. Najlepší Klabauterman na svete!“

„McDonnahall?“ Alea sa skoro zasmiala, ale včas sa ovládla. „Je fajn, že sa spoznávame,“ povedala prívetivo. „Ako si našiel našu zamaskovanú loď?“

Škriatok si založil ruky v bok. „Ste fakt hluční!“ skríkol. „Všetok ten spev, smiech a debaty počuť až do Suun Amuunu! Jednoducho som plával za zvukom, až som hlavou narazil do lode. Množstvo ropušnic nalepených na trupe, to je síce dosť nezvyčajné, ale povedal som si, že sa starí zahaľovači asi rozhodli trochu si vystreliť zo suchozemcov. Lenže to sa od nich vlastne nedá čakať.“ Zmraštil už aj tak dosť pokrčenú tvár. „V každom prípade som mal s touto loďou veľké plány – také nesku-točne premyslené drsné žartíky, že by posádka celé noci nezažmurila oči. Niečo také ste ešte nezažili!“ Zablýskalo sa mu v očiach, no len krátko, hneď sa zase prispôbili zvyšku jeho tváre. „A teraz na to všetko mô-

žem zabudnúť. Trikrát do piesku s tým!“ zahromžil. Potom mu zjavne čosi zišlo na um. „Ty, povedz, čo tu vy morské deti vlastne robíte? Keď ste mali to šťastie a prežili ste vírus, muselo vám preskočiť, že ste na lodi! Ved' predsa všade okolo vás je voda!“ Rozhodil ruky a mával nimi, aby dal Alei jasne najavo, kde všade tá voda je – pre prípad, že by si to nevšimla.

No Alea sa ani tentoraz nezasmiala. Vírus na smiech rozhodne nebol. Pred jedenástimi rokmi takmer vyhubil celé morské ľudstvo. Prežilo len zopár jedincov a tí sa musia bezpodmienečne vyhýbať studenej vode. Vírus je stále vo vode a je ešte škodlivejší než kedykoľvek predtým.

Chcela McDonnahalovi vysvetliť, že je voči vírusu imúnna, a teda sa môže v mori pohybovať bez toho, aby jej to nejako ublížilo, ale to sa už žltý škriatok s nadávkami prešmykol okolo nej a zamieril preč.

„Teraz musím začať na nejakej inej lodi ešte raz a úplne od začiatku,“ šomral si popod nos. „Zabil som celé ráno, kým som pripravil svoju neuveriteľnú polnočnú šou. Ja totiž dokážem oveľa viac – nielen kresliť obrázky do piesku! Teraz je to všetko v háji.“ Dorskákal k zábradliu a bez rozlúčky skočil do vln.

Alea ho pozorovala s naklonenou hlavou. Mala rada vodné strašidielka. Ostatné magické kmene však o nich nemali veľmi dobrú mienku a nebrali ich vážne. Všetci škriatkovia, ktorých Alea poznala, boli pritom ozajstní hrdinovia.

Keď si znovu nasadila svoju obľúbenú blankytne modrú čiapku a do vrecka vložila kameň s fotografiou, niekto práve vyšiel po schodoch z podpalubia. Len čo zistila, že je to Lennox, poskočilo jej srdce. Lennox Scorpius, bojovník zabudnutia, osobný strážca a priateľ. *Boyfriend*. Alea bola do tohto bojovníka zaľúbená až po uši a ďakovala osudu, že ich dal dokopy. Pozrela naňho s úsmevom. Svojimi azúrovomodrými očami sa na ňu tiež usmial. Tmavé vlasy mu padali do čela. Keď videla, ako nenúteným pohybom odhodil lano do rohu, čo mu zvýraznilo svaly na ramenách, srdce sa jej rozbúchalo ešte rýchlejšie.

Až keď ju rozbolela tvár, uvedomila si, ako široko sa na Lennoxu usmieva. Musela sa nahlas zasmiať. To už bol pri nej a pozdravil ju letným bozkom. Alea si ticho vzdychla. Bez ohľadu na to, aký krátky bol jeho bozk, vždy pri ňom zatvoril oči. Keby tak mali viac príležitostí byť na tejto malej lodi sami a nerušení! Potom by tie bozky boli možno častejšie a aj o niečo dlhšie.

Ozval sa dupot a vzápätí na palubu vtrhol najmladší člen Alfa cru. Samuel Draco, najlepší dobrodruh, strážca pokladu, dračie srdce a filozof. Aj teraz bol bosý, mal oblečené staré tričko s nápisom *Uhni, musím tancovať!* a na hlave mu trónil čierny cylinder. „Prichádzam!“ oznámil v behu – teda skôr počas hopsania, lebo tak vlastne jeho chôdza vyzerala. Prudko zastal pred Aleou a elegantným pohybom sňal klobúk. „Samuel Draco –

pretože je život ťažký, zostáva len chodiť pešky.“ Sammy zbožňoval pompézne a veľkolepé príchody a využil každú situáciu, keď mohol z obyčajného okamihu urobiť niečo výnimočné.

Alea na ňom práve toto milovala. Spontánne si ho k sebe pritiahla a objala ho. Sammy bol pre ňu v posledných týždňoch veľkou útechou, napriek tomu, že mal iba deväť rokov. Vždy sa mu podarilo niekde vydolovať optimizmus a nádej – a čo bolo najdôležitejšie, vo všetkom videl iba to dobré. Pokiaľ sa nakoniec predsa len ukázalo, že je niečo zlé, rýchlo to prekonal smiechom a odsunul to nabok. Alea vedela, že aj Sammy má z času na čas ponuré myšlienky, no nedal sa nimi zlomiť a našiel cestu späť k svojmu nekonečnému nadšeniu, ktoré okolo seba šíril.

Sammy bol maznáčik, takže rád Aleino objatie opätovoval a priadol pritom ako mačka. „Kde je Škorpión?“ spýtal sa, keď dopriadol.

„Tu som,“ odvetil Lennox, ktorý stál hneď vedľa Aley. Len čo prehovoril, Sammy si ho všimol. Pokiaľ na seba Oblivioni nejako vedome neupozornili alebo to za nich neurobil niekto iný, suchozemci ich väčšinou prehliadali. No a Lennox bol Oblivion. Teda aspoň polovičný.

„Škorpión, toto je teda fakt tvoj najlepší trik, ty fantóm!“ Sammy ho udrel pästou do ramena. „Keď ste sa hrávali na schovávačku, určite si vždy vyhral!“

Lennox zľahka pokrčil plecami. „So mnou sa nikto nehrával...“

Všetci vedeli, že Lennox mal veľmi ťažké detstvo, a tak Sammy len dodal: „Keby sa s tebou niekto hrával na schovku, bol by si neporaziteľný, to je jasné.“ A bez akejkoľvek súvislosti dodal: „Musíme sa o niečom pozhovávať.“

„O čom?“ spýtal sa Lennox trochu znepokojene.

Alea mlčala, pretože si v kútikoch Sammyho úst všimla náznak lišiackeho úsmevu a tušila, že ten malý šibal im nechce oznámiť nič znepokojivé.

Sammy sa zatváril vystrašene. „Ben má dnes otrasné vlasy. No nepovedzte mu to, keď ho uvidíte, jasné?“

Alea s Lennoxom vážne prikývli.

Ako na povel práve v tej chvíli Ben vyšiel z podpalubia. Benjamin Libra bol kapitánom Alfa cru, veľmi zodpovedným, s citom pre svoju posádku, s bohatými vedomosťami o vetre, počasí aj o svete – a s ulízanými vlasmi.

Alea sa začudovala. Ben mával normálne najhustejší účes z celej partie!

„Sú veľmi dlhé!“ zvolal Sammy, ktorý ten pohľad zjavne nedokázal zniesť a práve on porušil mlčanie, ktoré sám vyhlásil.

Ben vyzeral zmätený. „Čo je veľmi dlhé?“

„Musíme ti ostrihať vlasy, a to hneď!“ Sammy odbehol do podpalubia. Uplynulo sotva desať sekúnd a bol späť aj s nožnicami. „Sadnúť!“ prikázal svojmu veľkému bratovi. Ten sa odovzdal osudu a usadil sa na zrolovanom lane.

Sammy tri razy prešiel po Benovi kritickým pohľadom a potom začal strihať. Končeky vlasov lietali vo vzduchu a Alea pochopila, odkiaľ sa berie kapitánov ležérny strih.

„My máme na palube kaderníka!“ zvolal Lennox prekvapene.

„Ja som umelec,“ opravil ho Sammy a ďalej sústredene pracoval na svojom umeleckom diele. O niekoľko minút skončil. Benov rockový účes sa skvel do výšky v celej svojej kráse a lesku. „Teraz už môžeš ísť medzi ľudí, braček,“ spokojne prikývol.

„Úchvatné!“ ozval sa hlas s francúzskym prízvukom. Piaty člen Alfa cru práve vyšiel z kapitánskeho mostíka. Bola to Tess Taurus. Fenomenálny rockový hlas, spoľahlivý stredobod každodenného života na *Crucis*, lojálna kamarátka a trochu popudlivá baba. Tess mala dopoludňajšiu službu pri kormidle. „Vyzeráš ako z reklamy,“ podpichla Bena, a keď ju zľahka odtisol nabok, predstierala, že sa krúti od bolesti.

„Nemôžem za to, že som najkrajší na palube,“ vrátil jej to.

„Nezmysel!“ zvolal Sammy. „Najkrajší je Škorpión!“

„Nie, Alea!“ vyhrkla Tess a zmeravela. Potom rýchlo chytila metlu a začala zametať odstrihnuté končeky svetlohnedých vlasov.

Lennox zachoval kamennú tvár, no Alea cítila, že sa mu Tessina poznámka ani trochu nepáčila. Tess ju totiž

nedávno pobožkala. Neskôr síce povedala, že to bolo „omylom“ a city, ktoré k nej prechovávala, sú už minulosťou. Alea si však nebola istá, či to tak skutočne je. A Lennox tiež nie. Isté obdobie bol dokonca dosť žiarlivý a veľmi neistý. Pre Aleu bolo však priateľstvo s Tess veľmi dôležité, preto sa všetci usilovali vyrovnať s touto situáciou tak rozumne, ako najlepšie vedeli. Lennox s Tess síce ani teraz nespájalo hlboké priateľstvo, no opäť sa k sebe správali normálne. Teda, aspoň sa o to snažili. Keď Tess vykľzlo z úst niečo podobné ako práve teraz, nebolo to pre Lennoxu určite jednoduché, ale nedal na sebe nič zvať.

Tess zmenila tému: „Videla som dobre?“ spýtala sa. „Bol na palube škriatok?“ Zjavne si všimla McDonnahalla cez veľké okno kapitánskeho mostíka.

„Áno!“ Alea všetkým povedala o nevydarenom hroznom prepadnutí Klabautermana a zároveň im prehovorila do duše: musia byť tichší, lebo by sa aj napriek maskovaniu mohli prezradiť!

Kým hovorila, odrazu zafúkal ľahký vánok. Prišiel nenápadne a šepotavo jej prebehol vlasmi. Členovia Alfa cru sa na seba natešene pozreli.

„Severozápadný vietor!“ vzrušene vyhrkla Tess.

„Napnúť plachty!“ zahrmel Ben kapitánskym hlasom a zodpovedajúcimi gestami vydal rozkazy.

„Taurus, Draco – kosatka. Scorpius, Aquarius – hlavná plachta.“

„Jasné, jasné, kapitán!“ zvolali jednohlasne a rozbehli sa. Alea s Lennoxom vytiahli na stožiar hlavnú plachtu, o chvíľu neskôr nasledovala kosatka. Ben sa zatiaľ staral o to, aby plachetnica správne nabrala vietor. Každý presne vedel, čo má robiť, a spolu fungovali ako dokonale vyladený hodinový strojček.

Len čo boli plachty napnuté, Alea vystavila tvár vetru. Ak bude dostatočne silný, už za chvíľu donesie loď na Oye-Plage.

Ben, Tess a Sammy podišli k Alei a Lennoxovi, stojacim pri stožiare, a spoločne zaklonili hlavy. Ich stará, búrkami ošľahaná loď uháňala s pyšne napnutými plachtami na juh. Alfa cru plachtili ďalej. Stále boli plní odhodlania. Stále ich nikto neporazil.

Alea natiahla ruku doprostred. Jeden po druhom položili na ňu každý svoju pravicu a nad vlnami sa kanálom proti vetru nespútanou silou rozniesol pokrik partie: „Alfa cru!“

Vietor utíchol rovnako rýchlo, ako sa objavil. Zmizol po desiatich minútach a hrdo napnuté plachty *Crucis* teraz splasnuto viseli ako košele sušiac sa na šnúre na bielizeň.

„*Merde!*“ po francúzsky zahrešila Tess a Alea si povzdychla: „To hádam nemôže byť pravda...“

„Vidíte to všetko veľmi čierne, vy dve pesimistky!“ zvolal Sammy. „Veď vietor sa zase priženie. Predpoveď na popoludnie hlási silu vetra päť!“ Žiarivo sa na nich usmial a odhalil svoju skvostnú medzeru medzi zubami. „Povedal by som: počkajme a venujme sa denníku dobrodruha!“

Rýchlym pohybom uchmatol Benovi mobil z náprsného vrecka na košeli. Tess vyvrátila oči dohora. Sammy veľmi rád zachytával ich zážitky v podobe hlasových záznamov – pre neznámy svet, ktorý sa možno bude a možno nebude zaujímať o päť detí, ktoré sa neusilujú o nič menšie ako zachrániť svetové vodstvo.

Keď Sammy spustil nové nahrávanie, Tess hlasno zastonala. Bláznivého reportéra to však rozhodne neodra-

dilo. „Sammyho denník dobrodruha, jedenásteho augusta, záznam číslo päťdesiatštyri. Len včera Alfa cru znovu unikli doktorovi Orionovi. Diabolský doktor vtrhol na prvé stretnutie Alfa cru s morskými deťmi, ktoré prežili. Alea Aquarius a jej priatelia na toto stretnutie túžobne čakali. Len čo sa však Alei splnil sen a stretla sa s ďalšími desiatimi morskými deťmi, ktorým práve vysvetľovala, kto vlastne sú, objavili sa Orionovi ľudia. Po dramatickom legendárnom úteku z Brúgg sa hrdinskej posádke Alfa cru horko-ťažko podarilo dostať späť na *Crucis*. Ťažko by to však zvládli bez pomoci temného a tajomstvom opradeného muža...“

„Nebol to iba *on*, kto nám pomohol!“ prerušil ho Ben. „Bez Aleinej mamy a bez Isly by sme to za vodopádom vôbec nezvládli.“

Alea prikývla. Jej matka sa svojím bojovým umením postarala o to, že vlastne mali možnosť utiecť. A Isla, statné dievča z kmeňa Zaltov, Nelani viac než len podporila.

Sammy zastavil nahrávanie. „Keď do toho budete neprestajne tárať, nikdy to nedokončím! Všetkými tými poznámkami ste totálne skazili poslednú nahrávku.“ Len čo brblajúci Sammy nahrávku vymazal a začal odzovu, Tess ho prerušila.

„Už s tým hrdinským nezmyslom prestaň!“ zahriakla ho, zobrala mu mobil a vrátila ho do náprsného vrečka na Benovej košeli. „Nie sme nijakí hrdinovia, jednoducho máme iba šťastie. Nič viac!“

„To, že máme stále toľko šťastia, je osud!“ vysvetlil jej Sammy celkom pokojne a prikývol, akoby chcel súhlasiť sám so sebou.

„Keby sme boli skutočne deti šťasteny, tak by nás Orion včera nevystopoval...“ povedala Alea a pozrela na Bena, lebo dúfala, že ju podporí.

Ben ich však vôbec nepočúval, zasnívaným pohľadom sledoval jasnobelasú oblohu, po ktorej sa naháňalo len zopár našuchorených obláčikov. „Nezdá sa, že by sa chcel vietor tak skoro vrátiť,“ zašomral. „Stojíme na mieste.“

Alea zastonala. „Nemôžeme spustiť motor?“ spýtala sa, hoci vedela, aké je palivo drahé. Chcela sa čo najrýchlejšie dostať k Nelani a zdalo sa, že vietor sa akosi nevie rozhodnúť, či jej s tým pomôže, alebo nie.

Ben pokrútil hlavou. „Nádrž je v podstate prázdna a nemáme takmer žiadne peniaze. Navyše by bolo nebezpečné tankovať.“ Nemusel ďalej vysvetľovať, bolo nad slnko jasné, čo tým myslí. Muži doktora Oriona mohli byť všade.

Alea sklamane zvesila plecيا. „Moja mama je už určite na Oye-Plage!“

„Je mi to ľúto,“ ozval sa Ben, „ale musíme počkať na vietor. A či sa dnes poobede objaví, to naozaj ťažko povedať.“ Súcitne pozrel na Aleu. „Dokážem si predstaviť, ako veľmi sa tešíš na ďalšie stretnutie so svojou mamou a na to, že sa s ňou konečne poriadne zoznámíš, ale...“

Hovoril ďalej, no Alea zablúdila myšlienkami inde. Ben mal pravdu. Odkedy vedela, že Nelani prežila, bola naplnená šťastím a nemohla sa dočkať ďalšieho stretnutia. Zaujímavé pritom bolo, že viac než kedykoľvek inokedy smútila za pestúnkou Marianne. Bez ohľadu na to, ako dobre si budú s Nelani rozumieť, Marianne bola tá, čo ju vychovala a celé detstvo sa o ňu s láskou starala.

Alea mala odrazu hrču v hrdle. Už pár dní sa jej nedarilo zastihnúť Marianne na mobile, čo bolo veľmi znepekujúce. Pred niekoľkými týždňami mala jej pestúnka infarkt a odvtedy ležala v nemocnici. Žeby sa jej zhoršil stav? Prečo nedvíha? Tak rada by jej povedala, že našla Nelani! Určite sa bude tešiť spolu s ňou.

„... aj keď je to neuveriteľné a úžasné, nesmieme podstupovať žiadne zbytočné riziko,“ zakončil Ben svoje kázanie, z ktorého Alea zachytila iba útržky.

Lennox, ktorý vyzeral tiež ponorený do svojich myšlienok, poznamenal: „Alea, radšej sa nepoddávaj nijakým rodinným fantáziám, aj Keblarr ťa sklamal... teda aspoň na začiatku.“

Alea prikývla. Lennox mal pravdu.

„To je riadna somarina!“ zaprotestoval Sammy. „Radosťné očakávanie je to najväčšie potešenie! Vždy. A najmä, keď je potom človek sklamaný!“

„Čo?“ začudovala sa Tess.

„Keď sa na niečo tešíte a ono to nakoniec dopadne zle,

mali ste aspoň tú prvú radosť z očakávania. A to je predsa lepšie než nič!“

Alea znovu prikývla. Sammy mal opäť pravdu.

Ben celú diskusiu ukončil mávnutím ruky. „V každom prípade, Alea, nie si jediná, kto chce Nelani nájsť tak rýchlo, ako je to len možné. Tvoja mama vie určite veľa vecí, ktoré môžu pomôcť nám všetkým.“

Alea súhlasne zamrmlala. „Hej, skutočne by sa nám uľavilo, keby sme nemuseli tak prácne zháňať všetky informácie o morskom svete.“

„Možno bude mať Nelani nejaký nápad, ako zastaviť Oriona,“ povedala Tess. „To je predsa náš plán, nie? Poraziť doktora Oriona a zničiť jeho skupinu grecerov.“ Na tvári sa jej zrazu zračil strach. „Inak by sme sa pred ním museli schovávať po celý zvyšok života.“

„Áno, no nielen preto,“ podotkla Alea. „Ďalším dôvodom je, že oceány sú na tom oveľa horšie, než si väčšina suchozemcov myslí.“

„Za to, že sú na tom tak zle, si môžu suchozemci sami!“ namietol Lennox.

Jeho poznámka Aleu neprekvapila. Neveril, že za obrovskú produkciu odpadkov môže nevedomosť suchozemcov. Myslel si, že ide skôr o ich nezájem o dôsledky vlastného správania.

„Možno sa nám s mamou konečne podarí vymyslieť nejaký konkrétny plán,“ povedala Alea. „Niekedy sa mi zdá, že sme až dosiaľ boli skôr vo vleku udalostí.“

„Ako to myslíš?“ chcel vedieť Sammy.

„Väčšinou sme iba improvizovali,“ pokúsila sa Alea vysvetliť svoj pocit, že je načase urobiť viac, než len riešiť akútne problémy, ktoré nastanú. „Musíme niečo urobiť sami, musíme konať – namiesto toho, aby sme len na niečo reagovali!“

„To sú veľké slová, Snehulienka!“ zvolal Sammy. „Môžeš ich zopakovať, aby som si to nahral?“

Alea odmietavo mávla rukou, lebo myseľ sa jej odrazu vyjasnila a usporiadala spleť rôznych informácií do jasného zoznamu. „Po prvé...“ spustila pevným hlasom, zatiaľ čo jej Sammy držal pred nosom Benov mobil. „Čo môžeme podniknúť proti Orionovi? Po druhé, ako môžeme prinútiť suchozemcov, aby produkovali menej odpadkov a viac sa starali o more?“ Odrazu jej pred očami vystúpil obraz – zranená trblietavo modrá magická bytosť s obrovskými jantárovými očami, ktorej dala sľub. „Sľúbili sme Zafírovi Ostrozrakovi, ktorého zranila nevybuchnutá bomba z vojny, že suchozemcom jasne vysvetlíme, čo všetko svojím správaním spôsobujú.“

„A máš pre *po prvé* a *po druhé* nejaké konkrétne návrhy?“ spýtala sa Tess a tón jej hlasu bol chvíľami plný odhodlania a chvíľami skôr zúfalý. „Čo my piati zmôžeme proti Orionovi a jeho ľuďom? A ako dokážeme prinútiť sedem miliárd ľudí, aby zmenili myslenie? *Morskí rytieri* to predsa skúšajú už roky!“

Alea pokyvovala hlavou sem a tam. *Morskí rytieri* boli naozaj veľké a dobre organizované združenie na ochranu morí s miliónmi členov po celom svete. A navyše neboli jediní! Nespočetne veľa aktivistov a organizácií sa už celé desaťročia usiluje ľudí zobudiť a niečo zmeniť. Lenže ak to až doteraz nedokázali, ako by sa to mohlo podať Alfa cru? Alea pochopila, že jej táto myšlienka nepomôže, tak ju rýchlo odsunula nabok. „Nejaký spôsob existuje, iba ho musíme nájsť.“

„Áno, nejaký musí existovať,“ súhlasil s ňou Sammy. „Nie si pre nič za nič Elvarion poslednej generácie!“ Hnedé oči sa mu rozžiarili. „V legendách a proroctvách sa vraví, že dokážeš obrátiť beh vecí a zachrániť oceány pred zánikom. Takže nejaká cesta tu je. Inak by to bol nezmysel.“

Lennox zamyslene pozoroval vlny. „Kým sa moria opäť nestanú dobrým, obývatelným miestom, nemá význam, aby sme sa pokúšali zachrániť podmorský svet.“

„A tak sa dostávame k bodu tri,“ hneď zareagovala Alea. „Ako získame protilátku?“ Doktor Orion z jej krvi získal protilátku na vírus. Samozrejme, nemienil ju použiť. Koniec koncov, bol to práve on, kto pred jedenástimi rokmi nebezpečný vírus vyrobil a zamoril ním všetky moria. „Keby sme mali protilátku, mohli by sme ju podať deťom, ktoré prežili,“ premýšľala nahlas. „A tie by sa k nám potom mohli pridať v boji proti Orionovi. More by už pre ne nebolo nebezpečné.“

„A keď zvíťazíme nad doktorom Orionom, môžeš s ostatnými morskými deťmi postaviť nové mesto na morskom dne, Snehulienka!“ pustil si Sammy fantáziu na špacír. „Ale... moment! Tess, Ben a ja by sme tam nemohli byť s vami!“ Zdalo sa, že si práve uvedomil, že by v takom scenári nemali žiadnu rolu, lebo nevedia dýchať pod vodou.

„Ani ja nie,“ povedal Lennox a v jeho hlase sa dala rozpoznať frustrácia z toho, že je iba napoly morský človek a nemá žiabre a plávacie blany.

Sammy zdvihol ukazovák. „Nebud' hneď pesimista, bojovník!“ Zamyslene sa poškrabkal na hlave. „Hm... na niečo prídeme. Určite. Jedného dňa budeme všetci piati bývať na morskom dne. Tento príbeh bude mať pompézny happy end, cítim to v kostiach!“

Tess znovu zagúľala očami.

„Pekne jedno po druhom!“ zamiešal sa do diskusie Ben. „Najprv musíme získať morské deti na svoju stranu. Nie, najprv sa s nimi musíme porozprávať! Včerajšie stretnutie, Alea, bolo veľmi krátke, takže si im nestihla povedať nič iné, len že sú morské deti. Mali by sme so všetkými usporiadať videokonferenciu.“

Videokonferencia bola Lennoxov nápad. Na sieti by sa mohlo spojiť všetkých stotri morských detí, ktoré sa vďaka internetovej piesni *Za vodopádom* prihlásili na výzvu Alfa cru – a nielen tých desať, ktoré zvládli prísť do Brúgg.

Ben sa pozrel na Lennox. „Je všetko pripravené?“

Lennox súhlasne prikývol. Už včera večer odstránil všetky technické prekážky, a opäť sa tak potvrdilo, aké sú pre Alfa cru jeho počítačové zručnosti dôležité. Skôr ako sa pridala k posádke *Crucis*, žil síce niekoľko mesiacov na ulici v Amsterdame, kde nemal ani počítač, ani mobil, ale predtým, keď ešte žil doma so svojím otcom alkoholikom, často sa uzatváral do svojho počítačového sveta, kde sa veľa naučil, a teraz to mohol využívať. „Všetkyorské deti sú informované,“ povedal. „Stačí len napísať e-mail, kedy presne sa bude konferencia konať.“

„Mali by sme to urobiť čo najrýchlejšie,“ navrhol Ben. „Skôr ako nám do toho zase niečo príde.“

„Hm,“ zamrmlala Alea nie celkom presvedčivo. Myšlienka na videokonferenciu ju znervózňovala, lebo to bola práve ona, kto sa bude sorskými deťmi rozprávať. Bola síce Elvarion, teda zrodená na vedenie, no napriek tomu, keď si predstavila, že sa bude prihovárať vyše sto ľuďom, podlomili sa jej kolena – minimálne vtedy, keď nebola v elvarionskom nastavení, čo bolo práve teraz. „Dobre. Dnes večer o šiestej,“ povedala a pokúsila sa myslieť na to, že medzi deťmi, ktoré sa dnes pripoja, by mohla byť Anthea.

„Fajn,“ povedal Lennox. „Napíšemorským deťom. Medzitým ich ešte štrnásť pribudlo.“

„Takže je ich stosedemnášť?“ hvizdla Tess.

„Paráda!“ potešil sa Sammy. „Mali by sme to osláviť sušienkami. Obrovskou kopou tých najlepších sušienok od najlepšej pekárky!“ Nasadil svoj očarujúci frajerský úsmev. „Neskutočne nejaké potrebujem. Inak...“

„... zomrieš, až budeš úplne mŕtvy,“ doplnila Alea so smiechom. „Dobre, tak ja...“

Vtom ju prerušil vysoký hlas a príval nadávok. „To hádam nemôže byť pravda! Na palube sú suchozemci!“ Pri zábradlí stál Klabauterman McDonnahall a zatínal päste. „Morské deti sa nekamarátia so suchozemcami!“ Zlostne ukázal prstom na Aleu a potom na Lennoxu. „Skutočné morské deti nechodia na suchozemskú loď a už vôbec sa dobrovoľne neukazujú v suchozemskom svete!“ vybafoľ. „Ty robíš zle všetko, čo sa vôbec dá zle urobiť. Zlé morské dievča!“ Vyčítavo potriasol hlavou. „Hrozne zlé morské dievča!“

Alea zdvihla obočie.

Škriatok namieril prstom na Lennoxu. „A ty nie si o nič lepší. Zlý Oblivion! Hrozne zlý Oblivion!“

Zdalo sa, že Lennox chce niečo povedať, ale škriatok ho nenechal. „Urob, chlapče, aspoň jednu vec dobre!“ dožadoval sa. „Venuj sa svojej práci a postaraj sa, aby tie tri suchozemské kreatúry zabudli, že som tu bol.“

S tými slovami skočil McDonnahall späť do vody a Alea sa čudovala, že po ňom nezostal na palube dymiaci oblak zlosti.

Spoločný výlet

Ben sa pobral na kapitánsky mostík, a zatiaľ čo sa Tess snažila prinútiť Sammyho, aby umyl riad, Alea podišla k Lennoxovi, ktorý stál pri zábradlí s rukami prekríženými cez prsia. „McDonnahall sa ľahko rozruší...“

Lennox mal na čele medzi obočím hlbokú vrásku. „Veď on celkom jednoznačne predpokladá, že nechám Bena, Sammyho a Tess na všetko zabudnúť!“ Ako Oblivion mal schopnosť ukradnúť suchozemcom ich spomienky.

„To, samozrejme, neprichádza do úvahy,“ odvetila Alea. Sammy, Tess a Ben toho vedeli o morskom svete rovnako veľa – alebo rovnako málo – ako Lennox a ona a na tom sa nič meniť nebude.

Boli partia, v ktorej si navzájom dôverovali.

Zdalo sa, že Lennox to vidí rovnako. „Jasné, že nie,“ prisvedčil a dodal: „McDonnahall bol riadne vytočený.“

„Je to normálna magická bytosť a tie majú voči suchozemcom obrovské predsudky. Škriatok nechce, aby si naňho...“

Lennox ju prerušil. „A nie je na tých predsudkoch trochu pravdy? Nemám na mysli Bena, Sammyho a... Tess. No nie sú ostatní suchozemci naozaj takí hrozní, ako sa o nich hovorí?“

Skôr ako zareagovala, dobre si rozmyslela odpoveď. Vedela, aký je Lennox zatrpknutý, a mohol za to nielen jeho násilnícky otec. V škole musel maskovať oblivion-ské schopnosti a tým bol vždy vyčlenený z akejkoľvek skupiny. Členovia Alfa cru boli prví ozajstní kamaráti, ktorých mal. „Ty máš s ľuďmi veľa zlých skúseností...“

„So suchozemcami,“ opravil ju.

„Áno. Napriek tomu zostávaš napoly jedným z nich,“ pripomenula Alea jemne.

Lennox si odfrkol, ako keby tou suchozemskou časťou samého seba pohrdal.

„To je predsa, naopak, niečo dobré!“ dodala rýchlo. „Vari si už nepamätáš, čo povedal Tasfar? Nastane zmena éry a more sa opäť zblíži s pevninou. Suchozemci a morskí ľudia si podajú ruky!“ Prenikavo sa na Lennoxu zadívala. „To je cieľ. Na tom pracujeme!“ V myšlienkach to na jej zozname predstavovalo *po štvrté*.

„Ja viem,“ bránil sa Lennox. „No od tej ropnej katastrofy je pre mňa čoraz ťažšie veriť, že suchozemci dokážu niekedy myslieť aj na niečo iné než sami na seba a na svoj zisk.“

Alea veľmi dobre vedela, čo má na mysli. Napriek tomu pokrútila hlavou. „V Refviksandene boli stovky

ľudí a všetci po katastrofe čistili piesok! Makali tam s nami vo dne v noci, odstraňovali ropu a vláčili vrecia s pieskom! Všetci chceli pomôcť prírode. Bez akejkoľvek túžby po zisku.“

Lennox si prehrabol prstami tmavé vlasy. „Hej, to áno...“

„Sú rôzne typy ľudí. Dobrý, zlý a niečo medzi. Tak ako medzi suchozemcami, aj medzi morskými ľuďmi.“

Lennox neodpovedal, len uprene pozoroval more. Alea sa tiež pohrúžila do svojich myšlienok.

Po chvíli prerušil ticho vzdialený hlas. Patrila Hrčke Povožníkovi, tulenému dievčatku, ktoré sa prednedávnom stalo oficiálnym členom Alfa cru. Presnejšie povedané, šlo o veľmi mladého tuleňa krúžkovaného, skoro ešte bábätko, ktorý mékal ako koza. Presne to teraz robil a ten zvláštny a dôverne známy zvuk sa k nim niesol na vlnách. Hrčka hľadala maskovanú *Crucis*. Hľadala Sammyho.

„Tu sme!“ Sammy stál na korme pri zábradlí a vyťahoval píšťalku. Bol to magický predmet, ktorý morskí ľudia používali na privolanie svojich tuleňov. Tieto zvieratá predtým často patrili k rodine – ako psy u suchozemcov – a boli neoddeliteľnou súčasťou ich každodenného života.

Sammy silno zapískal a ozval sa veľmi vysoký zvuk. „Som taký rád, že mám túto vec!“ So žiarivým úsmevom sa pozrel na Aleu. To ona mu píšťalku darovala

a našťastie slúžila aj v jeho rukách. Inak by začal vykrikovať *diskrimizofkácia!* – ako to často robil, keď uňho magické veci nefungovali, pretože bol suchozemec. S písťalkou to však bolo inak. Keď na ňu zapískal, priviedla tuleňa rovno k nemu. A tak sa ani nie do minúty z vody priamo pred nimi vynorila huňatá hlava s čiernymi očami ako gombičky. Hrčka bola tu. Zamékala svojím kozím hláskom na tú stranu, kde si myslela, že je loď.

„Huhú!“ zakričal Sammy a hneď uháňal k *výtahu*, starému rybárskemu košu na lane, pomocou ktorého tuleňa spúšťali a zase vyťahovali.

Len čo bolo mláďa hore, Sammy ho okamžite vytiahol z koša a privinul si ho. „Ty moja malá Hrčka, najlepšia Hrčka, absolútne najmilovanejšia Hrčôčka!“ Medzi vyznaniami lásky ju mľaskavo bozkával. Alea a ostatní si už na to zvykli. Sammy bol zaľúbený. „Neberte to v zlom,“ vykrikoval smerom k Alei a Lennoxovi. „Som zaľúbený do vás všetkých! Ale do Hrčky práve teraz zo všetkých najviac.“ S láskou sa díval na skrz-naskrz mokré zviera, ktoré v jeho náručí vyzeralo veľmi spokojne.

Aj Alea bola spokojná. Podľa mytologického významu mena partie Alfa cru im Hrčka prinesie šťastie. Bola preto vždy rada, keď sa tuleň vrátil na palubu. A práve dnes by trochu šťastia navyše potrebovali. Len čo na to pomyslela, znovu sa jej zmocnil zvláštny nepríjemný

pocit. Nervózne si zasunula prameň dlhých vlasov za ucho.

Lennox ju pozoroval. „Si nervózna pre tú videokonferenciu?“

„Áno, bojím sa...“ priznala a nervózne si škriabala jazvy. „Čo presne by som mala morským deťom povedať? Je toho toľko, čo sama neviem...“

„Povedz im, na čo sme zatiaľ prišli. Najlepšie bude, ak celkom otvorene priznáš, že toho ešte veľa nevieme...“ Lennox sa na chvíľu zamyslel a potom sa na ňu pozrel, ani čoby dostal nejaký nápad. „Čo keby sme sa pred konferenciou vybrali na výlet do mora? Mohli by sme nájsť pátračku Patríciju a poprosiť ju, aby nás zaviedla k niekomu, kto by nám zodpovedal ďalšie otázky o morskom svete.“

„Áno!“ Aleu to okamžite neskutočne nadchlo. „To je úžasný nápad!“ Výlet do vody jej pomôže prekonať nervozitu a možno skutočne prídu na niečo, čo už dávno chceli vedieť. Navyše sa tešila, že pri potápaní by mohli byť s Lennoxom chvíľu sami. Bola s ním rada vo vode a navyše tam potrebovala jeho ochranu. Ešte vždy sa totiž nenaučila správne putovať s veľrybami. Len čo začula ich volanie, magicky ju priťahovali a nedokázala odolať nutkaniu zaplávať si s nimi. Zatiaľ pritom vždy upadla do veľrybieho opojenia a celkom nad sebou stratila kontrolu. Bez pomoci mohla zomrieť. Preto nemohla ísť sama do vody, našťastie ju však Lennox vždy veľmi nadšene sprevádzal.

„Vy idete do mora?“ Sammy k nim podišiel s tuleňom na rukách. Zadok mu visel nad podlahou, lebo ho ledva držal. „Rozhodne nepôjdete na výlet bezo mňa!“

„To je predsa jasné. Nie, samozrejme, že bez teba nie!“ Alea sa musela smiať. Ako si mohla vôbec pomyslieť, že by si Sammy dal ujsť takúto príležitosť?

„Aj Hrčka pôjde s nami!“ dôrazne dodal chlapec. „Keby potrebovala kyslík, dám jej ho zo svojej fľaše.“

Lennox mľaskol jazykom. „To je pravá láska.“

„Presne tak. Najlepšia láska!“ potvrdil Sammy a Alei sa zdalo, akoby sa mu v očiach roztancovali srdiečka.

„Dohodnuté,“ povedala. „O desať minút!“

Rýchlo vyrazila do podpalubia, prebehla okolo kuchynského kúta, cez útulný salón až do dievčenskej kajuty, o ktorú sa delila s Tess. Vyzliekla si suchozemské oblečenie a vkĺzla do svojho tyrkysového flexu – magického oblečenia, ktoré v chlade hreje a v teple chladí.

Tess vošla dverami. „Ja... hm, teda, tiež by som s vami rada šla na výlet,“ povedala a zjavne sa pokúšala pôsobiť pokojne a nie veľmi rázne. „Keď beriete Draca...“

„... radi zoberieme, samozrejme, aj teba,“ doplnila ju Alea a bolo rozhodnuté.

Ben však bude musieť zostať na palube. Na kanáli bola veľká premávka, a hoci bolo bezvetrie, vždy musel niekto stáť za kormidlom, aby v prípade nutnosti nahodil motor a vyhol sa ostatným lodiam. Navyše mali iba tri fľaše s kyslíkom a Lennox tiež jednu potreboval. Doká-

zal síce zadržat dych oveľa dlhšie než bežní suchozemci, no na dlhú výpravu to nestačilo.

O chvíľku boli pripravení. Lennox, Tess a Sammy mali na sebe kompletný potápačský výstroj a postávali pri zábradlí. Alea im dala znamenie a všetci sa naznak prehupli do vody. Hrčka tam už bola a vzrušene vykrikovala.

Alea ešte rýchlo poprosila Bena, aby neskôr spustil na vodu čln. Na lane bude na rozdiel od maskovanej *Crucis* viditeľný, a oni tak podľa neho nájdu loď.

Ben to, samozrejme, mal v pláne urobiť. V poslednom čase síce z istého konkrétneho dôvodu pôsobil trochu smutne a neprítomne, no robil všetko, čo kapitáni robievajú, rovnako ako predtým a dalo sa naňho absolútne spoľahnúť.

Alea sa naňho usmiala a skočila za ostatnými.

Premena nastala rýchlo, oveľa rýchlejšie než prvý raz. Tentoraz sa jej najprv premenila farba kože na zelenkasto trblietavú, potom sa oči prispôbilibi mačaciemu videniu, čo znamenalo, že aj na tmavom morskom dne videla rovnako ako na dennom svetle. Až potom sa jej chrasty za ušami zmenili na žiabre a jazvy na nohách a rukách na plávacie blany. Teraz sa už premena odohrávala naraz, bolo to iba ako mihnutie okom a celý proces Aleino telo vôbec nezaťažoval. Naopak, zbožňovala byť obklopená vodou, tam bola vo svojom živle a dolu mohla väčšinou *dobre* dýchať.

Teraz však bola voda zakalená a na žiabrach ju cítila ako starú a opotrebovanú. Pokrčila nos. Kanál nebol ani pred zamorením ropou veľmi čistý a zdravý, no dnes bol v podstatne horšom stave ako kedykoľvek predtým. Alea sa tým však rozhodne nemienila dať zastaviť. Ved' ono to pôjde. Lennox, Tess, Sammy a Hrčka sa zhromaždili okolo nej a s očakávaním sa na ňu dívali.

„Pátračka Patrícia, príď sem k nám a kúzlom pomôž nám!“ nahlas zakričala do morských diaľav. Túto privolávaciu frázu našla v odbornej knihe o Patríciách, ukrytej v mušli. Bolo tam ešte veľa ďalších zaujímavých vecí, ktoré až doposiaľ robila zle, na čo Patrície často reagovali dosť rozladene. Dnes chcela urobiť všetko správne. Zopakovala frázu na všetky strany.

Už o pár sekúnd si všimli pátračku Patríciu, ktorá sa k nim sústredene blížila – snehobiely koralový stromček s jemnými fialovými bodkami. Patrícia mala namiesto rúk tenké konáriky, ktorými sa pohybovala vo vode ako chobotnica. Na nich mala stovky očí, ktorým neunikla ani tá najmenšia drobnosť vodného sveta. „Prišla som,“ zazvonila vysokým hláskom, keď k nim dorazila. Potom sa s očakávaním zadívala na Aleu.

Alea už vedela, na čo Patrície v takomto okamihu čakajú. „Som Alea Aquarius,“ predstavila sa slušne. „Ako sa voláš ty?“

„Ja sa volám Finni Fonfonfituti,“ odvetila magická bytosť. „Môžeš ma pokojne volať Finni,“ našťastie dodala.

Alea zdvorilo prikývla. „Toto je moje prianie, Finni: nájdí niečo alebo niekoho, kto nám bude vedieť odpovedať na otázky spojené so zaniknutou civilizáciou morských ľudí.“

Patrícia bez akýchkoľvek okolkov prešla do meravého nastavenia – ručičkami pomaly krúžila na mieste a spájala sa s vodnou sieťou svojich sestier, čím si sprístupnila obrovské množstvo informácií. Alea vedela, že len čo si Patrícia vytvorí vyhľadávací plán, obrovským tempom vystrelí vpred. Pre Tess a Sammyho to znamenalo, že sa musia chytiť Aley a Lennoxu, lebo oni dvaja vedeli plávať najrýchlejšie.

O chvíľku neskôr Patrícia ukončila svoje premýšľanie. „Nasledujte ma!“ zvýskla a vystrela ručičky pred seba. Tie sa začali otáčať ako vrtule helikoptéry a magická bytosť vzápätí vytrielila vpred.

Alea s Lennoxom ťahali za sebou Tess so Sammym a hneď za nimi plávala Hrčka. Pátračka Patrícia skúmala piesočné dno.

Zdalo sa, že aj Sammy niečo hľadá, každú chvíľu rypol do blata a nakoniec vytiahol malú mušľu.

„Super nápad!“ zvolala Alea a aj ona začala hľadať mušličky. Koniec koncov, v každej z nich sa môže ukrývať kniha! Vzápätí jej do oka padla jedna krásne veľká. Vložila ju Lennoxovi do vrecka, pretože jej flex, žiaľ, nijaké vrecká nemal.

Sammy práve zodvihol neónovo červenú šnúрку. O chvíľku neskôr zase pekný veľký kamienok. Bol váš-

nivý zberateľ a pre šnúrky a krásne kamienky mal slabosť rovnako ako pre vlákna, hrčky, nitky, chuchvalce a chuchvalčky.

Patrícia ďalej horlivo plávala pred nimi, no odrazu zastala. Mlčky ešte raz zakrúžila ručičkami, akoby si chcela overiť informácie. Potom zvýskla: „Našla som, čo ste hľadali.“

„Naozaj?“ Alea sa rozhliadla okolo seba. Okrem piesku a odpadkov nič nevidela. Je možné, že sa tu nachádza niečo zamaskované?

„Som pátračka Patrícia,“ zašveholila magická bytosť. „Pátram.“

Alea si spomenula na rituálne vety, ktoré treba vysloviť na konci hľadania: „Som Veľrybia pútnička. Hľadala som a ty si našla.“

Očividne spokojná Patrícia prikývla a ufujazdila.

„Vďaka!“ ešte za ňou Alea zakričala, no magická bytosť už zmizla v mliečne sfarbenej vode.

Lennox sa pátravo otáčal okolo vlastnej osi. Potom si stiahol z tváre masku a zvolal hajarou: „Títo dvaja suchozemci sú naši priatelia. Zdvihnite sa, majstri maskovania!“ Len nedávno prišiel na to, že vie rozprávať aj pod vodou – nie veľmi dobre a dlho, lebo pritom míňal veľa kyslíka, ale zopár viet zvládol. A tie sa teraz stretli s úspechom.

Pred ich očami sa zavlnili stovky ropušníc. Tisícky. Ako krdeľ vtákov sa zdvihli nahor a odhalili to, čo predtým maskovali.

Alei sa rozbúchalo srdce tak rýchlo, až zalapala po dychu.

Pred nimi sa rozprestieralo gigantické podmorské mesto.

Alei sa zdalo, že sa jej rozskočí srdce. Tak dlho si želala ešte raz nájsť podmorské mesto! Vzrušene sa pozrela na Lennox. Oči mu fascinovane žiarili a zdalo sa, že ani Tess so Sammym sa nemôžu dočkať, kedy preplávajú veľkou bránou, na ktorej bolo majestátnymi písmenami napísané: *Suun Amuun*.

„Na čo čakáme?“ Alea rýchlymi pohybmi nôh plávala vpred. Ostatní prekĺzli mestskou bránou hneď za ňou.

Niekde v Suun Amuune existuje niečo alebo niekto, kto pozná odpovede na ich otázky. Patrícia však zjavne verila, že ďalej si už poradia sami. Alea rozhodne nemala nič proti tomu, aby sa tu, skôr ako dorazia do cieľa, ešte trochu poobzerali. Zvedavo sa rozhliadla okolo seba. Vysoké budovy boli nádherné dôstojné stavby. Veže, cimburia, vlnité lampy, polkruhové okná a dvere spolu so zdobenými fasádami vzbudzovali dojem láskyplne vytvoreného nádherného sveta. Mesto sa skladalo z mnohých úrovní, hrdo sa týčiacich do výšky a prerušovaných terasami a balkónmi.

Morskí ľudia boli asi veľmi spoločenský. Všade bolo vidieť kreslá a stoličky, často usporiadané do kruhu, ako keby ľudia sedávali spoločne v skupinách.

S úžasom sa prechádzali po uliciach. Hrčka sa držala tesne pri Sammym a zdalo sa, že zatiaľ nepotrebuje kyslík. Alea vedela, že tulene dokážu zadržať dych až na tridsať minút, takže mali ešte čas.

Lennox práve plával k stene, na ktorej očividne niečo objavil. Alea okrem niekoľkých rozmrvených miest nevidela nič. Keď sa však viac priblížila, všimla si na kameni niečo zvláštne: odtlačky zubov. Vyzeralo to, akoby niekto stenu obhrýzal. Vymenili si pohľady. Ani Lennox nevedel, čo si má o tom myslieť. Sammy poklopkal Alei po ruke. Pohľadom sledovala jeho vystretý prst, ktorým ukazoval na čosi, čo pripomínalo pamätník stojaci pred veľkou budovou. Bola to...

Priplávala celkom blízko. Bola to nedokončená socha. Telo bolo iba nahrubo vytesané z kameňa, ale tvár bola zhotovená s veľkou dôslednosťou a až neuveriteľne skutočná. Alea tomu nemohla uveriť. Bol to Orion. Nieкто sa rozhodol doktorovi Orionovi postaviť pamätník! Na neobrúsenom podstavci bolo dokonca napísané niečo, čo ju dosť podráždilo: *Doktor Aguilus Orion, záchranca morí*. Morskí ľudia netušili, že práve on bol ich vrahom. Mysleli si, že robí všetko preto, aby vírus porazil! Sochárka alebo sochár určite verili, že ich všetkých zachráni.

Lennox do sochy zlostne kopol.